

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Kristaus Paaukojimas – Grabnyčios „Štai šis skirtas daugelio Izraelyje nupuolimui ir atsikėlimui“

Pirmajame skaitinyje iš Senojo Testamento paskutinės Malachijo knygos išgirdome pranašo žodžius: „Staiga ateis į savo šventyklą Viešpats, kurio jūs ieškote“ (Mal 3, 1). Ši pranašystė išsipildė maždaug po penkių šimtų metų. Luko Evangelija pasakoja apie pirmąjį Jėzaus įžengimą į šventyklą. Marija kartu su Juozapu ir Jėzumi, kaip reikalavo Mozės įstatymas, ateina į šventyklą apsiplovimui. Kunigų knygos 12 skyriuje skaitome: „Kai moteris pastoja ir pagimdo berniuką, ji bus nešvari septynias dienas. <...> Aštuntąją dieną berniuko apyvarpės oda bus apipjausytą. O moteris pasiliks dar trisdešimt tris dienas savo apsivalymo kraujuje. <...> Pasibaigus jos apsivalymo dienoms <...> ji atneš kunigui <...> ęriuką deginamajai aukai ir balandį ar purplę atnašai už nuodėmę. <...> O jei ji neturi iš ko atnašauti avį, teatnašauja du purplius ar du balandžius, vieną deginamajai aukai, o kitą atnašai už nuodėmę“ (Kun 12, 2-4; 6-8). Be to, Išėjimo knygoje Viešpats per Mozę nurodė žydų tautai: „Atiduosi man savo pirmagimį sūnų“ (Iš 22, 28). Kitai pariant, pirmagimis yra Dievo nuosavybė, todėl šeima turi išpirkti, duodama šventyklinai minėtą auką.

Marija buvo stebuklingai pagimdžiusi, susitėpimas jos visai nelietė, be to, Jėzui, įsikūnijusiam Dievo žodžiui, nereikėjo jokios išpirkos. Vis dėlto po 40 dienų ji ateina apsiplovimui į šventyklą. Tai, kad Šventoji šeima aukai atneša tik du purplius, rodo jų neturtą, nes turtingieji aukodavo avinėlių. Nors visa ceremonija visiškai buvo nereikalinga Marijai atlikti, tačiau tai turi ypatingą prasmę: Dievo Sūnus atėjo į pasaulį kaip vienas iš žmogaus sūnų. Jis pakluso tautos, kurioje gimė, papročiams, įstatymams bei gyvenimo normai.

Šiais Šeimos metais galime įžvelgti ir kitą mums aktualią prasmę. Žmogus yra socialinė būtybė, priklausoma nuo kitų žmonių. Jam reikia kitų pagalbos bei paramos. Šventoji šeima yra pavyzdys visoms žemiškoms šeimoms, kurioje vos gimęs silpnas žmogus gauna pirmąją apsaugą bei pagalbą. Šeima – tai Dievo planas. Pradžios knygoje skaitome: „Negera žmogui būti vienam“ (Pr 2, 28). Tuomet Dievas iš Adomo šonkaulio padarė moterį ir atidavė jam. „Todėl vyras

palieka savo tėvą ir motiną, glaudžiasi prie savo žmonos, ir jie tampa vienu kūnu“ (Pr 2, 24). Vyro ir moters meilė yra Dievo meilės paveikslas, jos atspindys. Šventosios šeimos paklusnumas galiojusiems įstatymams, rūpestis kūdikiu įpareigoja kiekvieną žemiškąją šeimą gyventi dieviškoje vienybėje, meilėje

ir pasiaukojimo dvasioje, kurią patyrė Šventoji šeima. Jėzaus Paaukojimas šventykloje rodo, kad Jo šeima buvo pamaldi, gerbė Dievo buveinę – šventyklą, laikėsi savo tautos įstatymo. Argi ne taip turėtų gyventi Moterystės sakramentu pašventinta ir sustiprinta kiekviena krikščioniška šeima mūsų laikais?!

Kristus gimė tvartelyje, pirmieji jį aplankė piemenys. Dabar Šventoji šeima įžengė į išpuoštą, švytinčią šventyklą, tačiau ir čia juos sutiko tik du vargani, silpni, pasaulio jau nebevertinami senoliai, ilgus metus ištikimai tarnavę Viešpačiui. Vienas jų – senelis Simeonas, „teisus ir dievobaimingas vyras. <...> Jam buvo Šventosios Dvasios apreikšta, kad jis nemirsių, kol pamatysiąs Viešpaties Mesiją. Šventosios Dvasios paragintas jis dabar atėjo į šventyklą“ (Lk 2, 25-27). Kita senelė – tai pranašė Ona, kuri „nesitraukdavo iš šventyklos, tarnaudama Dievui per dienas ir naktis pasninkais ir maldomis“ (Lk 2, 37). Dvasios vedamas Simeonas Kūdikėlyje Jėzuje atpažino Mesiją, paėmęs Jį į rankas, šlovino Dievą ir dėkojo Jam už duoto pažado įvykdymą. Kažkokiu būdu Simeonas įžvelgė, kad Jėzus yra „prieštaravimo ženklas“, Mesijas, „skirtas daugelio

Izraelyje nupuolimui ir atsikėlimui“ (Lk 2, 34). Daugelyje Evangelijų vietų galima atrasti Jėzaus prieštaravimą fariziejų, Rašto žinovų, tautos vadų nustatytai tvarkai, jų gyvenimo būdai. Prisiminkime, kaip Jis degindamas Dievo rūstumu išvaikė prekeivius iš šventyklos, nes maldos namai buvo paversti „plėšikų lindyne“ (Lk 19, 46).

Ir šiandien Jėzus yra prieštaravimo ženklas, nes Jo mokymas dažnai smarkiai prieštarauja šiuolaikinio pasaulio mąstysenai ir gyvenimo būdai. Paprasčiausias pavyzdys būtų kalbant apie atleidimą: kai mus kas nors įžeidžia ar padaro bloga, tai tokia pykčio banga mus užlieja, kad norisi keršyti, atsilyginti tuo pačiu! Tuo tarpu Jėzus moko atleisti net iki septyniasdešimt septynių kartų, atsukti kitą skruostą ir melstis už savo persekiotojus.

Šiandienos pasaulyje tapo aktualus požiūris į šeimą. Pasaulis pasisako už laisvus santykius, iškreiptą požiūrį į šeimą, tuo tarpu Jėzus griežtai pasisako prieš svetimavimą, skyrības. Pagaliau šiame technokratiame, moderniam pasaulyje žmogus jaučiasi visagalis, tuo tarpu Jėzus sako: „Nuo manęs atsiskyrę jūs negalite nieko nuveikti“ (Jn 15, 5). Šiandienis žmogus yra nekantrus, jam visko reikia greit, tą pačią akimirką. Jėzus moko būti ištvermingais, atkakliais. Jis sako: „Kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma“ (Mt 7, 8). Tokiu pavyzdžiu šiandien yra Simeonas ir Ona. Evangelistas Lukas nerašo, kiek laiko jie kantriai meldėsi ir laukė Mesijo. Jie neparodė jokio susierzinimo, nepasitenkinimo, nepaliovė stengtis būti teisiais, niekada neleido savo troškimui išblėsti, sutrukdyti maldingam budėjimui. Ar įsivaizduojate, kokia būtų šiandien Bažnyčia, jei mes sektume tų šventųjų žmonių pavyzdžiu? Kiek daug problemų išspręstų taikiai, be pykčio! Mes vis labiau pasitikėtume Viešpačiu, atsivertume Jo sumanymams, o nesilaikytume įsikibę savo planų, kurie galbūt mums visai nenaudingi.

Mielieji, nuoširdžia malda prašykime, kad Šventoji Dvasia perkeistų mūsų mąstymą, veikimo bei kalbėjimo būdą. Tegul Simeonas ir Ona visada bus nuolankumo, kantrumo maldoje ir pasitikėjimo Dievo pažadų išsipildymu pavyzdžiu. Amen.

Tikėjimo liudytojai

Sesuo Gema, Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacija

Atsiminimai

Kryžiaus kalno atstatymas ir išsaugojimas

Eucharistijos bičiulių nuopelnas – Kryžiaus kalno atstatymas ir išsaugojimas.

Kryžių kalnas... Netoli Šiaulių nedidelė

kalvelė nuo neatmenamų laikų lietuvių nusagstyta kryžiais kryželiais, apipinta legendomis taip, kad sunku dabar atsekti tikrąją

Kryžių kalno atsiradimo priežastį. Tikra tik viena, kad tai buvo žmonių tikėjimo išraiška. Kasmet Kryžiaus aukštinimo šventėje šioje kalvoje buvo aukojamos šv. Mišios ir minios žmonių suplūsdavo maldai. Kryžius pavieniui ar grupėmis tikintieji statydavo

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

dėkodami Dievui už malones, prašydami apsaugos ar tiesiog išreikšdami savo tikėjimą. Okupavus sovietams Lietuvą, Kryžių kalnas ateistams lyg rakštis kulne trukdė jų „šauiniai“ bedievybės misijai. Jie rado išeitį: buldozeriais išvertė kryžius, nepalikdami nė žymės. Žmonės apraudojo kalną, paaimanavo ir pamiršo, o ši šventoji kalva stūksėjo vieniša ir apnuoginta, laukdama savo valandos.

A. Mocius neša kryžių į Kryžių kalną 1979 m.

Prisimenu, vaikystėje mamytė pasakojo apie šį barbarišką ateistų elgesį. Ar galėjau tuomet pagalvoti, kad Kryžių kalno atgimime ir man Viešpats leis asmeniškai dalyvauti?!

Viešpats šiai misijai pakvietė mus, Eucharistijos bičiulius. Vienam iš mūsų – Mečislavui Jurevičiui – kilo mintis pastatyti kryžių šioje kalvoje. Jo minčiai su entuziazmu pritarė visi. Kryžių padarė patys bičiuliai, jį išpuošė religiniais ir tautiniais ornamentais. Nutarėme kryžių nešti nakties metu aplinkiniu keliu, saugodamiesi patekti

saugumiečių akiratin.

Buvo šeštadienio vakaras, 1973 m. gegužės 19 d. Kryžių pašventino kunigas J. Bulotas. Kiek pamenu, 19 Eucharistijos bičiulių susirinkome M. Jurevičiaus bute Šiaulių miesto pakraštyje ir maldoje laukėme 12 val. nakties. Laikrodžiui išmušus dvylika, tyliai iškeliavome. Nutarėme kryžių nešti kiekvienas paeiliui, melddamiesi ir aukodami savo kelionę už Lietuvos žmonių tikėjimą ir laisvę. Žinojome, kad esame sekami. Vienas iš mūsų bičiulių, nieko blogo nenujausdamas, pasisakė savo tėvui, kad šią naktį nenakvos namie, nes dalyvaus kryžiaus nešime. Jo tėvas, rusas, nuėjo ir pranešė saugumui apie šį sumanymą. Taigi buvome išduoti, tačiau savo sumanymo nekeitėme, ir pasitikėdami Dievo globa ramūs ir džiugūs išėjome su brangiąja savo našta. Angelai saugojo mūsų kelionę, saugumiečiai visą naktį „siuvo“ plentų į kalną ir atgal, bet mūsų nesurado. Mūsų procesija keliavo laukais ir šlaitais, naktis buvo šilta, mėnulis mums nušvietė kelią. Ėjome giliai paskendę maldoje. Aš baiminausi, kad nepajėgsiu panešti kryžiaus, kurio svoris buvo 50 kg, o ilgis – porą metrų, nes paimti kryžių ant savo pečių buvo kiekvieno ir garbės, ir meilės pareiga. Tačiau ir čia angelai manęs neapvylė. Man atrodė, kad ant savo liaunų pečių užsidėjau ne 50 kg svorį, o lengvutę skiedrelę ir su mielu noru būčiau nešusi visą kelią, jeigu meilė nereikalautų dalytis laime su kitais.

Kalną pasiekėme trečią valandą nakties. Mus pasitiko aušros žaros ir lakštingalos giesmė. Kalnas, tuščias ir užmirštas, džiugiai sutiko ilgai lauktą kryžių. Pilni dangiškos

palaimos pastatėme kryžių, giedojome ir meldėmės. Namu grįžome jau tiesioginiu keliu. Mūsų laukė visa tikinti Lietuva, dalyvavusi šioje istorinėje procesijoje: kas liko namie, tie 12 val. nakties kėlėsi ir lydėjo mūsų kelionę malda, todėl ir saugumiečiai negalėjo sutrukdyti įvykdyti mums Viešpaties pavestą misiją.

Tą šventą sekmadienį saugumiečiai, nuvykę į kalną ir išvydę kryžių, negalėjo atsistebėti, kaip jis čia atsirado, juk jie visą naktį budėjo ir saugojo kelią į kalną. Taip ir nesužinojo tiesos, nors tardė procesijos dalyvius. Kryžių, žinoma, išrovė ir supjaustė. Bet jo „mirtis“ kaip grūdo, kritusio į žemę, atnešė gausų derlių. To paties sekmadienio popietę Panevėžio būrelis Bičiuliai pastatė Kalne jų pačių atvežtą kryžių. Ir prasidėjo... Ateistai ne kartą su žeme sulygino kryžius, bet tikintieji nepaliovė iš naujo statę – ir ne tik lietuviai. Iš daugumos sovietinio „rojaus“ kampelių žmonės nešė, vežė ir statė kryžius, įamžindami juose savo skausmą, padėką, viltis ir prašymus.

Kryžių kalnas išgarsėjo visame pasaulyje. Šventasis Tėvas Jonas Paulius II, 1993 m. lankydamasis Lietuvoje, susijaudinęs ir susitelkęs maldoje vaikščiojo po šį kryžiais kryželiais nusėtą kalną. Po šios kelionės jis dovanavo Lietuvai didelį gražų kryžių, kuris šiandien puošia Kryžių kalną.

Tikinčiųjų kovą už Kryžių kalno išsaugojimą – ištisa istorija, pilna tragiškų, o kartais net ir komiškų įvykių. Tam reikia atskiros studijos.

(*Tęsinys, pradžia – Nr. 131-133*)

Diakonas Nerijus Pipiras

Laisvai Tėvynei (minint Vasario 16-ąją)

Priklaupsiu prie saulėtos žemės grumsto,
Nuo švento Tavo veido nubrauksiu prakaito lašus.
Tu lyg manos vilties Madona žengei pro laisvės atdarus vartus.
Žinau –
Tu stovi lyg šventovė
Ir laisvės riekė dosniai dalini –
Priklaupsiu ir bučiuosiu lyg rytojų
Šventas, suvargusias rankas.
Ir aš matau,
kaip Tu žvelgi į tolių
lydėdama bei pasitikdama –
Juk Tu – vienintelė manoji,
Pilko grumsto šypsena Tu išpuošta.
Leiski man tik padėkoti
Ir kvėpuot, Tėvyne, Tavimi,
Leisk šį laisvės vardą išnešioti –
Noriu tik apklot kiekvieną Tavo dieną
staltiese Močiutės linine...

2014 m. sausis

Piligriminės kelionės išpūdziai

Pilgrimė emeritė doc. dr. Vlada Bartosevičienė,
Šiluvos Švč. Mergelės Marijos draugijos narė

Iš Kryžių kalno su kryžiumi pėsčiomis į Gvadalupe

2013 m. gegužės 19 d. mes, 28 Lietuvos pilgrimai, palaiminti ir padrašinti Šiaulių vyskupo Eugenijaus Bartulio bei susirinkusių išlydėtojų, pradėjome vieną tolimiausių piligriminę kelionę iš Kryžių kalno į Meksiką – pas Gvadalupe Švč. Mariją.

Kelionės maršrutas buvo: Lietuva – Lenkija – Čekija – Vokietija – Šveicarija – Prancūzija – Ispanija – Portugalija – Meksika. Tai 4900 km kelio juosta, einanti per 9 valstybes,

ir skrydis per Atlantą – į Meksiką.

Mūsų kelionė taip pat buvo palaiminta Lietuvos Vyskupų Konferencijos pirmininko arkivyskupo Sigito Tamkevičiaus SJ ir Šventojo Sosto apaštalinio nuncijaus arkivyskupo Luigi Bonazzi, kurio dėka Jo Šventenybė popiežius Pranciškus suteikė ypatingą apaštalinį palaiminimą visai piligriminei grupei. Pilgriminė kelionė vyko švenčiant Tikėjimo metus, Žemaičių krikšto 600 metų jubiliejų, minint

Palaimintojo Jono Pauliaus II atvykimo į Lietuvą 20 –ąsias metines. Jos tikslas buvo padėkoti Dievui už visas gautas Jo malones, melsti visiems šventumo, tikėjimo malonės ir pasirengimo vykdyti Tėvo valią per visą gyvenimą, išmokyti dėkoti, kentėti ir džiaugtis bei mylėti vienas kitą tokius, kokie esame.

Šios piligriminės kelionės sumanytojas ir vadovas buvo klaipėdietis Gintaras Nauzdžiūnas, kuris nuo 1999 metų pradėjo rengti

pilgrimines keliones su kryžiumi pėsčiomis, ir šioji jau buvo vienuoliktą. Jam talkino dvasios tėvas br. Vincentas Tamošauskas OFM Cap. Apgailėstas, kad kunigas Vincentas dėl savo pareigų negalėjo keliauti su mumis viso kelio, tačiau atvykęs į Meksiką tapo tikru dvasios tėvu ir piligrimu: padėjo nešti kryžių ir visą kitą atributiką.

Trumpai pristatysiu kitus grupės dalyvius.

Grupės branduolį sudarė 17 piligrimų, kurie įveikė visą kelią. Kelionės dalyvių amžius buvo labai įvairus: jauniausia piligrimė buvo 17 metų, o vyriausias 77 m. Grupę lydėjo autobusas, vairuojamas prityrusio, jau į trečiąją pilgriminę kelionę išsiruošusio, vairuotojo Jono Kvietkausko, kuris vežė mūsų daiktus, virtuvės rakandus bei maistą ruošiančias šeiminkes – „šefe“ Aldutę Zabukienę, Janiną Los iš Vilniaus, Birutę Jurksienę iš Kazlų Rūdos. Joms labai dėkojame už jėgas teikusį sotų ir skanų maistą. Be abejo, jos susitvarkiusios bei pailsėjusios kiek pajėgdavo taip pat eisdavo su visais kartu.

Autobuso paslaugomis taip pat buvo priversti pasinaudoti gavę traumas ir sunegalavę pilgrimai. Ilgiau ar trumpiau važiuoti autobusu tam tikrą kelio atkarpą teko Boguslavui dėl kojos mažojo pirštėlio lūžio, man dėl kojų raiščių patempimo, Rasai iš Vilniaus, Adolfui, Aldonai Špučienei, Kęstučiui Valaičiui iš Klaipėdos. Tačiau tai buvo kraštutiniai atvejai. Paprastai, persirišę kojas ar pasigydę

nuo kitokių sunegalavimų, 5 km atstumą pavažiudavome, kad susitvarkytume, ir vėl įsijungdavome į procesiją.

Mūsų pilgriminė kelionė simboliškai susijusi su istorine data ir viena šio istorinio įvykio dalyvė: prieš 40 m. gegužės 19 d. vėlyvą vakarą į nusiaubtą Kryžių kalną nešė kryžių maldininkai, o viena iš jų – šiaulietė Janina Žibėnienė, kuri dabar, jau būdama 77 metų, pasiryžo eiti pėsčiomis su kryžiumi iki Gvadalupe ir sėkmingai įveikė kelią! Ypač džiaugėmės Stefanijos Daublienės (Plungė), Vandos Ramoškienės (Klaipėda), Gintaro Naudžiūno (Klaipėda), br. Elijaus (Trakai), Janinos Žibėnienės (Šiauliai), Genovaitės Valeckienės (Biržai) pasiaukojimu, kantrybe ir meile Jėzui ant kryžiaus, nes jie nuėjo visą kelią pėsčiomis, net nepasinaudoję autobusu. Visą kelią nuo Kryžių kalno iki Gvadalupe ejo ir dvi kaunietės – Halina Kochanska ir aš, Vlada Bartosevičienė. Taip pat pasiaukojamai 11-oje savo pilgriminėje kelionėje ejo vilnietė Nijolė Nariūnienė, tačiau šį kartą jai per ilgus buvo kilometražas.

Mūsų grupės branduolį įvairiuose etapuose lydėjo besikeičiantys pilgrimai. Iki Lenkijos sienos mus lydėjo Sigitas ir Joana iš Jonavos, kauniečiai Linas, Daiva su vyru, dviratininkas Juozas iš Panevėžio, vilnietė Aldona, gražiais tautiniais rūbais pasipuošusios klaipėdietės Juzefa ir Alfreda. Buvo ir daugiau, kurie ejo su mumis trumpą atkarpę kelio. Per Lietuvą ir kitas šalis lydėjo pilgri-

mai iš Kauno: tai Lina, visada besišypsanti ir gražiais tautiniais rūbais pasipuošusi Silvija, Dalia Šaumenienė, Dalia Juodytė, klaipėdietė Ona Papienė. Taip pat prie mūsų prisijungė, sėkmingai baigęs mokslus, magistras Mintautas Čivinskas iš Vilniaus. Iki Prahos nešti kryžių padėjo vilnietis Valdas Rimkevičius, kurio žmona Zita prisijungė Lenkijoje ir dvi savaites ejo kartu su šešimete sūnumi Matuku, sėkmingai per dieną nueidavusiu, tiksliau prabėgdavusiu po 5 km. Per Šveicariją mus lydėjo šeima iš Kretingos: Saulius ir Anastasija su 4 sūnumis – Ignu, Kazimieru, Mykolu, Dominyku ir giminaitė Jūra. Prahoje mūsų grupę papildė jauniausia pilgrimė – 17- metų Šiaulių vienuoliktokė Agnė Romeikaitė, kurios dėka niekur nepaklydome, nes ji puikiai išmanė navigaciją.

Taip pat mes turėjome ir šaunią vertėjų komandą, kuri padėjo palaikyti ryšius su vietiniais žmonėmis bei kunigais. Tai kaunietė Zita Daubaraitė, vertėjavusi Vokietijoje bei Šveicarijoje, vilnietė Jolanta Stupelytė, padėjusi susikalbėti su prancūzais, ir Aušra Šivickytė, kuri buvo mūsų vertėja Ispanijoje, Portugalijoje ir Meksikoje.

Ačiū Dievui ir Švč. M. Marijai, kurie laimino, lydėjo, saugojo mus nuo ligų bei visokių nelaimių per visą ilgą kelionę, nes tik Viešpaties malonės dėka mes galėjome sveiki gyvi pasiekti tikslą

(Tėsinio laukite kitame Prisikėlimo nr.)

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Nijolė Kuliešienė, Birutė Vasylienė

Nuolatinė 24 val. Švč. Sakramento adoracija Kauno Prisikėlimo bažnyčioje

Sausio 19-20 d. Kristaus Prisikėlimo parapijos mažojoje bažnyčioje vyko Švč. Sakramento adoracija Šeimos metų proga. Parapijos bendruomenė buvo kviečiama adoruoti Švč. Sakramentą, drauge melstis už tvirtą pagrindą šeimose, kurių pamatas yra Dievo Meilė.

Kiekviena parapijos institucija pagal narių pageidavimus buvo pasirinkusi adoracijos laiką, trukmę bei būdą. Tylų asmeninio pokalbio su Viešpačiu valandą prieš Švč. Sakramentą pratęsdavo kunigų mąstymai, bendruomeninė malda ir šlovinimo giesmės.

Pirmąją konferenciją po rytinių šv. Mišų vedė parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius. „Būkite vieningi priimdami ir vykdydami Dievo mums siųstą misiją, – kalbėjo klebonas. – Šiandien yra antroji maldų už krikščionių vienybę diena. Viena svarbiausių Kristaus tapimo žmogumi misijų – suvienyti žmones savo mistiniame Kūne – Bažnyčioje. Visą šią savaitę mes kviečiami melstis už krikščionių vienybę. To neįmanoma padaryti be vidinio nusistatymo tarnystei, nuolankumui, savęs išsižadėjimui vardan kito gėrio. Šito mus moko Kristus. Todėl nuosirdžiai kviečiu jus visus gyventi pagal Evangeliją, nes tai sėkmingai laidas ugdyti savyje Kristaus meilę kitaip mąstantiems ir savaip išpažįstantiems Dievą. Jėzus atėjo į pasaulį ne kaip galinąs, šurpą keliantis Viešpats, bet kaip romus avinėlis. Jis tyliai ir paprastai, su meile švelniai pasibeldžia ir atveria mūsų širdis kitiems, kviesdamas vienybei ir taikiam gyvenimui.“

Ryto metu, kartu su bendruomene adoruodami Švč. Sakramentą, parapijos tikybos mokytojai bažnyčioje skaitė mąstymus, kurių pagrindinė mintis – padėka Viešpačiui.

„Viešpatie, mes mokėdavome dėkoti už gabalėlį duonos, už atostogas, už gerą darbą. Prisipažįstame, Viešpatie, mes nebemokame, užmirštame džiaugtis paprastais, kasdieniais dalykais ir darbais. Nebemokame džiaugtis gaiviu ryto oru, vaiko šypsena, gera knyga, maloniu, draugišku pokalbiu. Mes tik dvigubinau savo prašymus ir elgetavimą. Primink mums, Viešpatie, kaip turime gyventi, atverk mums akis, mūsų klausą, atverk mūsų lūpas, nukreipk mūsų širdis į mūsų vaikus, savo šeimos narius, kaimynus, šalia esančius žmones, kad mokėtume dalytis žodžiu, meile, duona, kad mokėtume priimti tai, ką duodi mums su kaupu, neprašydamas atlygio...“ – vesdama mąstymą kalbėjo tikybės mokytoja Miglė Račaitė.

11 val. į adoraciją įsijungė parapijos jaunų šeimų ratelis – tėveliai su vaikučiais. Tai buvo jų asmeninis susitikimas su Jėzumi. Giedant „Dievas – šviesa, Dievas – meilė“, kiekviena šeima, nešdama po uždegtą žvakutę, su savo vaikais priėjo prie Eucharistinio Jėzaus ir išsakė savo prašymus bei maldavimus.

Vėliau prieš Švč. Sakramentą su malda širdyse ir lūpose, prašant laiminti savo ir visos Lietuvos šeimas, klaupėsi Carito bendruomenės, Senjorų sambūrio, Šv. Rašto studijų grupės, Šiluvos Švč. Mergelės Marijos draugijos nariai ir kiti parapijiečiai.

15 val. vikaras kun. Tomas Trečiokas vedė konferenciją apie buvimą kartu. Dažnai žmogus nori būti kartu, kai jaučiasi patogiai, kai buvimas teikia malonumą. Buvimas kartu, besiremiantis jausmais, anksčiau ar vėliau baigiasi, ir dažniausiai žmonės tai paaiškina tuo, kad kažkas nesutapo. O kas gi gyvenime sutampa? Ar darbas, ar charakteris,

ar įpročiai, pagaliau, ar visi žmonės vienodi? Jei žmogus pradeda mylėti buvimą kartu su Dievu, žmogumi, ir nesvarbu, kaip jaučiasi – gerai ar blogai, gyvenimas iš karto pasikeičia. Dievas yra tobulas todėl, kad visada yra ištikimas net tam, kuris nėra Jam ištikimas – Jis nepalieka žmogaus vieno. Tuo tarpu žmogų nuolat ištinka pagunda patirti kažką neįprasto, nepakartojamo, ypatingo. Jei tai gausiu, eisiu į bažnyčią, atliksiu išpažintį, priimsiu Komuniją. Taip yra visur: jei patiriu malonumą – bendrauju, jei ne – atstumiū, nusisuku. Kas svarbiau – malonumas ar ištikimybė? Kas svarbiau – būti ir nepalikti, nepasait nieko, ar, iškilus sunkumams, išsiskirti? Ištikimybė yra dieviška savybė, paženklinta meile, o ne jausmų prekyba. Tai yra meilė, kuri džiaugiasi būnanti kartu, džiaugiasi aukodamasi, tarnaudama. Sandora su Dievu ar žmogumi neklausia, kaip aš jaučiuosi, bet kviečia būti kartu ištikimybėje. Dešimt Dievo įsakymų neklausia, kaip jautiesi, ar tau malonu juos vykdyti, jie tiesiog yra tavo gyvenimo norma. Ar dažnai padėkoti Dievui už gyvenimą? Ar tik sugebi skūstis ir dejuoti, kad kažkurioje vietoje yra nepatogu. Ar dėkoti Dievui už tai, kad šalia yra žmonės? Ar vertini buvimą savęs ir kitų žmonių? Net ir Bažnyčioje žmonės ieško kažko ypatingo, nepaprasto, bet nesidžiaugia buvimu su Dievu. Dievas būna su mumis kiekvienoje šventovėje, kiekvienoje bažnyčioje, tabernakulyje, kiekviename žmoguje. Tik kažkodėl žmogus vienur nori eiti, kitur – ne, vienur patinka, kitur – ne. Ieškodami gero jausmo, patogaus buvimo, ar nenuvertiname Dievo buvimo, kito žmogaus buvimo greta? Kodėl

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

žmogus bijo kurti šeimą, bijo kunigystės ar vienuoliško pašaukimo? Paprasčiausiai bijo todėl, kad negerai jausis. Pavyzdžiui, paskyrė kunigą į kaimelio bažnyčią, ir išnyksta pašaukimo meilė, meilė Dievui, nes jis ten blogai jaučiasi. Kodėl silpnas esu eiti į bet kurią bažnyčią, bet kurias Mišias? Kitus kaltinu paleistuvyste, o pats ieškau ir renkuosi, kas man miela ir teikia malonumą. Patys nuostabiausi žodžiai, kuriuos galiu ištartį Dievui ir žmogui: „Gera, kad tu esi!“

Mąstymą kun. Tomas baigė apie skausmą: „jei mylinti motina ir moteris vengtų skausmo, pasaulyje nebūtų nė vieno kūdikio. Jėzus

Kristus kančioje pagimdė Bažnyčią, kuria galime džiaugtis, kurioje galime melstis, priimti Atgailos sakramentą, išgyventi artumą su Dievu. Bėgdami nuo Dievo, mes nežinome, kad be Jo ir be žmogaus bus dar sunkiau. Dėkokime Dievui už kiekvieną šalia esantį žmogų, kurį suprantame ir kurio nesuprantame, kuris yra malonus ir kuris ne itin nemalonus. Dėkokime Dievui už gyvenimą, kuris yra didžiausia dovana kiekvienam žmogui.

Iki 19 val. vieni adorotojai keitė kitus. Tylos valandėlės buvo pertraukiamos Parapijos jaunimo šlovinimo giesmėmis ir Marijos legiono narių vedama Rožinio malda.

19. 15 val. pagarbinti Jėzų Švč. Sakramente atėjo kun. Algirdas Akelaitis su jaunimo grupės giesmininkais. Kun. Algirdas mąstymą pradėjo maldavimu: „Leisk, Viešpatie, Tavo akivaizdoje praleisti šią valandą, padrąsink ir primink, kad visi esame Tavo sūnūs ir dukros, atverk mūsų lūpas, mūsų širdis, mūsų gyvenimus, kad viską Tau atneštume nesigėdindami ir nesivaržydami.... Viešpatie, griauk mūsų baimės sienas, kad nepradėtume nuo Tavęs, nuo Tavo meilės bėgti... Būk mūsų Prisikėlimas, kuris prikelia ligonius, mirusius, nusidėjusius, paklydusius. Štai mes prieš Tave – mirę, nusidėję, paklydę – laukiame Tavo malonės...“ Į šiuos maldavimus įsiliejo giesmė „Angoj Tavo, Dieve, stoviu, laukdamas Tavo malonės...“

Po tylos minutės sekė maldavimai už viso pasaulio tėvus, vyrus, ypač už Lietuvos. Skambėjo prašymai atnaujinti, išgydyti ir atstatyti vyrų, tėvų atsakomybę, kad jie galėtų atsakingai dirbuotis, būtų drąsūs ir nebijotų būti silpni: „Mokyk, Viešpatie, mūsų tautos vyrus švelnumo, gydyk jų kalbą, tegul tėvo žodis būna svarus, nesantis patarimą, drąsą... Tegul tėvo ranka, žvilgsnis bus laukiamas, su pagarba priimamas.... Atgaivink tėvystės dovaną... Leisk, Tėve, Tave pažinti...“

Po giesmės „Pas mano tėvą duonos apščiai“ vėl liejasi maldavimai, dabar už motinas: „Tau, Viešpatie, pavedu savo motinas, visas Lietuvos mergaites, merginas ir moteris. Tu, Viešpatie, kuris savo atėjimu pakeitė moters vietą visuomenėje, kuris pagerbei Ievą... Mes

ilgimės, Viešpatie, savo tautoje motinų, moterų, į kurias galėtume žvelgti kaip į ikonas... Siųsk joms tinkamų vyrų, kad nereikėtų pačioms viską ant pečių užsiversti. Kas Tavo Bažnyčia, Viešpatie, be motinų, be moterų? Atsigręžk, Viešpatie, į savo numylėtas moteris, kurios pirmos atskubėjo prie kapo, kurios pirmos pasitiko Tave prisikėlusį. Leisk mūsų tautos moterims Tave Prisikėlusį atpažinti, Tavo žinios nešėjomis būti... Meldžiame Tave apsaugoti mūsų moteris, motinas, jų motiniškumą. Padovanok joms tyrą širdį, kad nė viena iš jų nebūtų suklaidinta imtis ne savo pašaukimo, daryti kitų darbus. Pakviesk, Viešpatie, mūsų tautos moteris į savo žvilgsnį, savo prisilietimą. Tu, kuris motinoms prikeldavai sūnus, išgydydavai moterų ligas, nusidėjėlėms padovanodavai skaistumą, dabar pasiūkau šitas dukras prie savęs ir primink, kad jos yra Tavo numylėtinės, apreišk jose gyvenantį tobulumą ir kiekvieną pašaukimą būti moterimi. Kokias tvirtas sukūrei moteris, Viešpatie, kad pačios būdamos silpnos, moka kitiems pagelbėti, pačios gyvendamos ilgesy, moka paguosti, pačios gyvenančios skausme, moka kitą nuraminti. Pats atsiradęs iš moters, pažvelk į mūsų motinas, kiekvieną iš jų daryk panašią į savo Motiną. Skamba giesmė „Per Jo kraują ateiname pas Tą, kuris tvėrė žemę ir dangų“...

Paskutinieji maldavimai už vaikus: „Tau, Viešpatie, pavedame visus mūsų tautos ir šeimos vaikus... Tu, kuris leidai eiti prieš save Jonui Krikštytojui ir davei pašaukimą atgręžti tėvus ir vaikus. Išvaduok iš liguisto susirūpinimo savo vaikų ateitimi, savo neįgyvendintų svajonių bandymo ištaisyti jas savo vaikuose... Viešpatie, atverk savo lobius, išlaisvink juos, kad visos dovanos ateityje būtų išlietos ir padovanotos tiems, kuriems jos skirtos. Mes ilgimės, Viešpatie, gerų darbininkų, mokslininkų, talentingų aktorių ir tikim, kad visa tai esi paruošęs mūsų atžaloms. Taip pat trokštame savo tėvų ir motinų išsiskleidimo mūsų vaikuose. Trokštame Tavo Kraujo apsaugos mūsų vaikams. Įdiek juose tyrą žvilgsnį, svetingą širdį ir išminties kupiną protą. Viešpatie, mokyk mus visus džiaugtis, kad jaunimas nebūtų surūgęs, kad jam nereikėtų chemijos, pornografijos ar kitų dalykų džiaugsmui pasiekti. Atgaivink kūrybiškumą, džiaugsmo kibirkštėlę, nenusipėjamo kryžstavimo... Mąstymus užbaigė šlovinimo giesmė „Tau lenkiuos, o Dieve, mums neregimas, Ostijos paveiksle tikras esamas“.

Naktį adoravo grupelė iš Šeimų bendruomenės, Šiluvos Švč. M. Marijos draugijos, Marijos legiono narių bei pavienių parapijiečių. Nakties tylą trumpam nutraukdavo rožinio malda bei apmąstymai, Gailėstingumo vainikėlis, litanijos ir giesmės Išganytojui.

Apie šeštą rytą pradėjo rinktis parapijiečiai į adoraciją ir į šv. Mišias uždarant Švč. Sakramentą. Baigiantis adoracijai, prieš rytines šv. Mišias kun. Algirdas džiaugėsi iš Švč. Sakramento besiliejančia malone kiekvienai šeimai ir mums visiems, išreikšdamas viltį, kad mūsų tauta, garbindama Dievą, patirs trokštamą gėrį.

Dėkojame Viešpačiui už adoraciją, už adoratojus ir primename, kad Jėzus mažojoje Prisikėlimo bažnyčioje ir toliau laukia mūsų tyloje pirmadieniais - penktadieniais nuo 9 iki 16 val.:

Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgaivinsiu! (Mt 11, 28).

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfą Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis